

JONG-VOLKSCH FRONT, studentenorganisatie, in 1933 te Roeselare opgericht. Het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond (AKVS) groeide omstreeks 1925 sterk en had veel binding met de Vlaams-nationalistische frontpartij, die alles trachtte te groeperen wat uit de Vlaamse contestatie van de tragische Eerste Wereldoorlog was gegroeid. De geest van Gezelle-Verriest-Rodenbach leefde krachtig in de colleges. In 1928 kwam de zware veroordeling van het Vlaams-nationalisme door de bisschop van Brugge. In 1929 slaagden enkele priesterproosten van de Vlaamse studentenbonden, onder leiding van de Westvlaamse kanunnik-oudstrijder K. Dubois erin, te Antwerpen een massale mobilisatie van de katholieke studenten te organiseren in het Jeugdverbond voor Katholieke Aktie (JVKA), met als slogan: Vlaanderen hernieuwen in Kristus, en met als tijdschrift: *Hernieuwen*.

Het mag geaffirmeerd worden dat veel deining ontstond in de colleges rondom AKVS en JVKA, zodat in het brandpunt van de Vlaamse studentenbeweging, nl. in het klein seminarie te Roeselare, een tussenoplossing werd gezocht, en misschien gevonden, die in 1933 leidde tot de stichting van het Jong-Volksche Front (JVF). Leidende leden van het JVF waren: Jozef Verhelle, Renaat van

Elslande, Robert Vandekerckhove, Stefaan Dösy, Edgar van Cauwelaert en Albert de Clerck. Deze beweging erkende dat het religieuze als waarde primordiaal moest worden gesteld. In die zin sloot de stichting aan bij JVKA. Als tweede beginsel werd aanvaard dat het volkse (sociale) begrip onmiddellijk volgde op het religieuze. Als derde waarde werd aanvaard het nationale, zelfs Vlaams-nationale in België, en Diets-gebundene in de Nederlanden.

Het JVF stelde als ideaal een religieuze beleving van de jeugd. Zij moest dicht bij het volk in „Arm Vlaanderen” staan en zich voorbereiden op activiteiten in de christelijk-sociale organisatie. Daarenboven moest de Vlaamse rechtspersoonlijkheid geaffirmeerd worden in het gehele maatschappelijke leven, vandaar de leuze: „Wij Vlamingen moeten de straat veroveren.”

De oorlog naderde. Vele Jong-Volksche Fronters zijn niet alleen logisch geweest, toen zij zich voor de voor-oorlogse actie van Grammens inzetten (tot en met de gevangenis en correctionele straffen), voor de vernederlandsing van het bestuursapparaat en het bedrijfsleven, maar tijdens de oorlog hebben zij de collaboratie afgewezen, hetzij passief, hetzij actief, en ze konden aldus ontkomen aan de repressie. Het JVF heeft als kenmerk: religieus gericht, trouw aan het volk, gebonden aan Nederland, geïnteresseerd voor de staat, tegen franskiljonisme en Duitskiljonisme. In 1943 werd het JVF (niet officieel) ontbonden.

LITERATUUR: J. Grootaers, *Een bewogen mens in een tijd van beweging*, in A. Dondeyne e.a., *Gelovend in de wereld* (1972, p. 101-163).

ALBERT DE CLERCK